

D'aquest mossarabisme podria haver-hi un testimoni de c. 1400, ben isolat per cert, en un eiximpli que el recull Aguiló atribueix a Barlam: «un hom, anant per una muntanya, enconrà un unicorn, e fugent del unicorn caygué en una cima, e axí com caya ab los braços uberts retenc-se en un arbre que exia de la dita cima --- guardà bax, al sòl de la cima e veé --- per la cima és entès aquest món ---» (§ 551, vol II, 164); no manca algun tret valencià en alguns altres dels eiximplis d'aquest ms.; ni en pro ni en contra no vol dir res que ací no se n'hi vegin: potser n'hi ha un altre si *columna* a la lí. 4 f. està per *colmena*, però justament això seria raó per dubtar que *cima* estigui ben llegit; en efecte, caldria trobar un altre ms. que ho corroborés, car la *c-* el fa suspecte ací de ser un mot mal llegit o mal copiat per *cua*, o sigui 'SITJA' (on la *c* seria correcta) i justament recordo textos medievals semblants on la caiguda és en una *ciya*, val a dir que aqueix error estaria repetit quatre vegades; però en tot cas és possible que Aguiló pensí en aquest text quan en el *DAG* crida l'atenció sobre la *Cova Simanya* i en una cèdula escriu «*sima*: abismo, *Dicc JMarc*: car el que hi ha en *JMarc* és només *ciya* (269) i d'altra banda *cima* a la ratlla 437 (amb 12 rims) però és clar que aquest vol dir 'cim' i no pas «abisme».

En conclusió crec cert el parer que ja vaig assentar en aquell article: *sima* certament no és un mot de la nostra llengua; però sí, en algunes zones del Migjorn valencià, una supervivència mossàrab. A la Baixa Ribagorça i Llitera hi ha molt menys, però també n'hi vaig trobar alguns senyals (253b35-43) i àdhuc algun fòssil escadusser en NLL del Bearn i del centre del Princ. (252b8-16); c. *Simanya*, t. St. Llorenç Savall, sembla *SĪMA MAGNA

Pel que fa a l'etimologia fóra inútil i inapropiat repetir ací, ni resumir més, la meua llarga i crítica indagació del *DCEC/DECH*. En conclusió em refermo en l'afirmació que es tracta d'un mot pre-romà. Entre les diverses conjectures que es fan allà, la impressió definitiva és favorable a alguna cosa d'indoeuropeu: la més convincent, però incerta, és la que porta cap al scr. *sima(n)*- 'frontera', 'clenxa', ags. i esc. ant. *sima*, -me 'cordill', suposant que designés primerament una clivella entre roquer (253b13-20), però amb la forta reserva que segueix en les lí. 20-24. Una possibilitat més vaga (allí no indicada), que potser valdria la pena d'examinar millor, és relacionar amb l'avèstic *sima*-adj. 'horrend, terrible' («greulich», «horrid, dreadful») si bé desanima el fet que els especialistes el considerin d'origen desconegut (almenys Reichelt, *Avest ElemB*, 498): en tot cas és ben difícil que es relacioni amb el gr. *οἰμός* 'camús, aplatat' (del qual crec manllevat el ll. *simus*, i *simare* 'esclafat'), entre altres raons perquè la *σ-* grega no sol ser el resultat d'una *s-* indoeuropea sinó més sovint de *τϋ-*

Sobre la possibilitat molt incerta que el NL *Simat* vingui del mossàrab *sima*, veg *DECH*, 251b57ss. i 252a30-42.

Sima II, és molt dubtós que signifiqui 'corda' com

repeteix en el *DFa* i *AlcM*, massa refiats del vocabulari d'Amades-Roig (*BDC* XII, 65): mai sentit; més aviat 'cim de la canya de pescar' amb la cordeta corresponent, que també és pot usar com assot. en tot cas si arriba a designar un llibant fóra per una evolució de *cima* en el seu sentit etimològic de 'vareta flexible'; potser tenim el mateix, o cosa semblant, en aquesta frase de «Canyís»: «—Uy! Una *simâ*! La que més me va agradà és la de Catalina» (50) Afegir (a II, 700a15): tort. *sumal* (*Misc Arabia*, p. 69). *Cimar la vela*: «el patró amolla l'escota, l'arboraire hissa el senal i el proer amolla el davant. llavors es llavora l'orsapop, i la vela queda *cimada*; és aleshores que batega; per tombar bruscament de direcció convé *cimar* sempre, especialment en arribar davant de terra més ençà o més enllà del desembarcador, per tal de fer cap en aquest, costejant», StPolM (notes preses anant a la vela en una barca de bou, 1929).

Simal, V. *cima* i *sima* II, i *semal* *Simaler*, *simalets*, V. *semal* *Simar*, V. *cima* i *sima* II *Simarra*, V. *samarra*

SIMARUBA, del fr. *simarouba*, i aquest del caribe *simaruba*, emprat a la Guaiana francesa □ 1.ª doc: 1868, *SLiúCosta*

DERIV: *Simarubàcies*.

Simasa, forma afrancesada en lloc de *cimaci* (CI-MA) *Simateix*, V. *si* (SEU) i *axí mateix* *Simbal*, *simbell*, V. *cimbal* Afegim-hi, de l'*InoLC*: «pendre coloms amb *simbell*» a. 1383; «totz los *simbells* que dona de bé deu fer a son sentit» a. 1399 [Eiximenis?, BMetge?]; «corda, *simbell* de carn» Comanador Ste-
la, 39.

Simbi, V. *bio-* *Simbiosi*, V. *bio-*, però allí s'havia d'afegir *simbiòtic* que, junt amb aquell, Fontserè trobava a faltar en el *DOrt*; i V. infra a *sim-*

Simbol, V *emblema* Afegiu hi: havia tingut el sentit d'«endevinalla, enigma», en la doc. més antiga, segle XVI, en Pere Serafi: «A vós deman --- Giberga, en versos únic, / que 'm declareu aquest secret y dubte / --- / Doncs: ¿què pot ser la qu'és més fort qu'es carpre, / y en mollitut és més que 'l moll de sípia, / y està en lloc fort, y és molt suvint més dèbil, / que 'l prim paper, y may està sens aygua? / Y respont fareu qu'en res no semble / ab les finals del so d'aquest meu *simbol*» (*Demanda a Mn Pere Giberga*) (entenc que es deu referir a la llengua, si bé potser també hi entra en joc el *cor*) També cal afegir-hi *simbolisme* [*DOrt*], que entre altres (*DFa*) és nom d'una escola de filosofia pragmatista: «Tampoc en l'ordre de la creència puc avenir me amb cap --- ni el *simbolisme* de Loisy, que dóna el caràcter de *simbol* d'una veritat absoluta a la fórmula eclesiàstica, després de sostenir que no és veritat en absolut, per tal com no defineix la plena realitat de l'objecte que representa», Coromines (*La Vida Austera, Hist*, § 6, O C, 664b33); *simbolista* *Equació simbòlica* i *simbolització* definits com a tecnicismes, equivalents dels